

Sygn. akt IX W 2272/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04sierpnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Beata Kalińska

Protokolant –st.sekr. sąd. Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu w dniu 28/07/2014r., sprawy

P. K.

s. M. i Z. z domu J.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 17 lutego 2014r. ok. godz. 16:50 na drodze publicznej w O. na skrzyżowaniu ul. (...), kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej(...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa i uderzył w lewy bok pojazdu marki H. (...) o nr rej (...), czym spowodował uszkodzenie pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

2. w dniu 17 lutego 2014r. ok. godz. 16:51 na drodze publicznej w O. na ul. (...) kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej (...) zaparkował pojazd na prawym pasie ruchu przy wjeździe w zatokę autobusową, czym utrudnił tamował ruch innym użytkownikom drogi oraz autobusom komunikacji miejskiej

- tj. o wykroczenie z art. 90 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

Sygn. akt IX W 2272/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. K. , student pozostaje na utrzymaniu matki rencistki oraz ojca zatrudnionego w hurtowni farmaceutycznej. Jest kawalerem , był uprzednio karany.

(dane osobopoznawczek.40,, dane o karalności k.,9-9 verte,31)

W dniu 17lutego 2014r. ok. godz. 16:50 obwiniony kierował pojazdem m-ki H. (...) nr rej. (...) . Jechał lewym pasem ul. (...) w kierunku ul.(...) i na skrzyżowaniu wykonywał manewr zmiany kierunku jazdy –skręt w lewo . Nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującej pojazdem m-ki H. (...) o nr rej. (...), pokrzywdzonej K. K. (1), która znajdowała się na prawym pasie ul. (...) i wykonywała manewr skrętu w prawo w ul. (...). Obwiniony widząc jadącą z prawej strony na

skrzyżowaniu pokrzywdzoną ,nie zachowując szczególnej ostrożności, podczas zmiany kierunku jazdy ,doprowadził do kolizji z pojazdem K. K. (2). Po zdarzeniu obwiniony wjechał w pobliską zatokę autobusową. W następstwie kolizji w pojeździe obwinionego m-ki H. nr rej. (...) zostały zarysowane drzwi prawe od podłoża 40cm do wysokości 65cm na długości 100cm. , natomiast w pojeździe m-ki H. (...) o nr rej. (...) został zarysowany przedni zderzak , narożnik lewa strona od podłoża 42cm do wysokości 64cm, na długości 40cm., zarysowany błotnik przedni lewy od podłoża 57cm do wysokości 65cmna długości 25cm, został zarysowany reflektor lewy na wysokości 65cm.Warunki drogowe tego dnia były dobre , jezdnia sucha ,działa sygnalizacja świetlna . Do zdarzenia doszło na skrzyżowaniu z drogą z pierwszeństwem przejazdu dla kierującej pojazdem H. K. K. (2). Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji P. O. i J. S. po rozpytaniu uczestników i sporządzeniu oględzin obydwu pojazdów zaproponowali obwinionemu mandat karny , ale nie poczuwał się on do winy. Kamery monitoringu miejskiego nie zarejestrowały zdarzenia a jedynie ustawienie pojazdów po zdarzeniu , podczas zjazdu do zatoki autobusowej.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. K. ,k.40-40v, notatka urzędowa k.20,-20v, szkic sytuacyjny k.23 ,protokół oględzin k.21,22, , płyta CD k.19, zeznania świadka. K. k. 41)

Obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu wykroczeń . Wyjaśnił , że jechał z myjni przy ul. (...) z zamiarem skrętu w lewo w ul. (...). Na skrzyżowanie wjechał przy nadawanym już zielonym sygnale świetlnym i zajął lewy pas ruchu .Widział, jak kierująca pojazdem m-ki H. znajdowała się na skrzyżowaniu i sygnalizowała wykonanie manewru skrętu w prawo. Twierdził , że nie zatrzymała się przed skrzyżowaniem tylko kontynuowała przejazd w prawo. W tym czasie obwiniony wykonywał manewr skrętu w lewo i wjechał na lewy pas ruchu ul. (...). Będąc na środku skrzyżowania , widział , że kierująca znajdowała się parę metrów od skrzyżowania, ale nie potrafił określić w jakiej odległości Był przekonany , że może wykonać bezpiecznie manewr. Twierdził , że gdy był już na lewym pasie i wyprostował pojazd doszło do kolizji z pojazdem pokrzywdzonej. Poczul uderzenie z prawej strony, że doszło do niego na lewym pasie ruchu , że lewym narożnikiem kierująca wjechała na lewy pas ruchu. Potwierdził , że kierująca korzystał z przywileju pierwszeństwa . Podał , że zakończył manewr lewoskrętu gdy kierująca zaczęła wykonywać manewr skrętu w prawo. Wyjaśnił ,że jechał z niewielką prędkością , że nie spieszył się i nie zarzuciło go. Zgodnie z zasadą prawej reki policja uznał jego winę. Potwierdził , że kierująca po skręcie w prawo mogła zająć pas lewy na który wjechał ,ale nie uznał za zasadne przepuścić pojazd pokrzywdzonej. Wyjaśnił ,że po zdarzeniu zatrzymał pojazd przed zatoką autobusową i nie tamował ruchu. W tym miejscu był wysoki krawężnik .

(wyjaśnienia obwinionego P. K. k.40-41verte.)

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na uwzględnienie jedynie w części , w takim zakresie w jakim są zgodne z ustaleniami stanu faktycznego . W pozostałej stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony by uniknąć odpowiedzialności . Obwiniony z jednej strony dostrzega fakt , że był zobowiązany ustąpić pierwszeństwa znajdującej się po przeciwnej stronie skrzyżowania , skręcając w prawo K. K. (3) potwierdza , że wiedział , miała włączony kierunkowskaz prawy , że nie zatrzymała się przez skrzyżowaniem tylko kontynuowała przejazd.. Potwierdza , że widział te okoliczności , gdy zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo, z drugiej strony zaprzeczając sam sobie ,mając możliwości i obowiązek zatrzymania pojazdu kontynuuje przejazd przez skrzyżowanie , wykonując manewr skrętu w lewo szybciej ,ignorując przywilej pierwszeństwa przejazdu będący po stronie skręcającej w prawo pokrzywdzonej . Obwiniony potwierdza obowiązujące zasady na w/w skrzyżowaniu , jednocześnie jak wynika z treści jego wyjaśnień świadomie je naruszając , czego konsekwencją są skutki w postaci kolizji z pojazdem pokrzywdzonej. W świetle zeznań pokrzywdzonej K. K. (2) , zachowanie obwinionego i sposób przejazdu przez skrzyżowanie wskazywał , że mając zielony sygnał po swojej stronie faktycznie nie wiedział , że inny uczestnik ruchu tj. jadąc od strony ul. (...) ogrody i skręcając w prawo , miał nadawany również zielony sygnał świetlny i korzystał z przywileju pierwszeństwa , przejazdu. Okoliczności te mogą świadczyć , że o warunkach i sposobie bezpiecznego przejazdu obwiniony dowiedział się po zdarzeniu. Jak wynika z logicznej, spójnej i konsekwentnej relacji świadka K. K. (2), zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...) ,jadąc prawy pasem ruchu sygnalizowała skręt w prawo w ul. (...). Dostrzegła , że za skrętem w prawo, sygnalizacja świetlna na przejściu dla pieszych nadawała sygnał czerwony . Dostrzegła , że obwiniony się spieszył i chciał zdążyć

na tzw. końcówce zielonego lub środku zielonego, a jechał z góry. Jadąc codziennie tą trasą pokrzywdzona wiedziała, że korzysta z przywileju pierwszeństwa. Była przekonana, że obwiniony poczeka na skrzyżowaniu i ją przepuści. Skręcając powoli zauważyła pojazd obwinionego na równi ze swoim pojazdem i jej pojazd znajdował się jakby w półłuku, gdy lewy reflektor jej pojazdu dotknął drzwi pojazdu obwinionego. Zeznała, że obwiniony po zdarzeniu krzychał na nią, kwestionując jej uprawnienie do wjazdu na skrzyżowanie, domagając się wyjaśnień, na jakim świetle wjechała. Na tej podstawie pokrzywdzona zorientowała się, że obwiniony nie ma wiedzy w tym zakresie odnośnie zachowania na tym skrzyżowaniu. Stwierdził, że pojazd obwinionego przy wjeździe na lewy pas ul. (...) zarzuciło i nie był przed jej pojazdem. Poza tym nie mógł wiedzieć, na który pas pokrzywdzona wjedzie. Podała, że obwiniony był zobowiązany poczekać aż wykona manewr skrętu w prawo. Po zdarzeniu częściowo stała w zatoce autobusowej a potem wjechała na opas zieleni.

Reasumując zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie, materiał dowodowy potwierdza zawinienie obwinionego P. K. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 86§1kw w zw. z art.22ust.1 i art. 25ust.1 Ustawy prawo o ruchu drogowym. Wskazać należy, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86§1kw, zarzucanego obwinionemu jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności, w ruchu drogowym (§1). Zachowanie sprawcy naruszające komentowany przepis będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, następstwem czego jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Tak też zaistniało w przedmiotowej sprawie ze strony obwinionego P. K., czego konsekwencją jest kolizja dwóch pojazdów. Zgodnie z przepisami Prawa o Ruchu Drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, znajdujący się na drodze jest obowiązany zachować szczególną ostrożność czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić lub w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r VI KRN 135/76, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Zgodnie z przepisami Prawo O Ruchu Drogowym przez określenie szczególna ostrożność należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowania zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 kw będzie ponosił sprawca, który poprzez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej. Wykroczenie określone w art. 86 kw ma charakter powszechny i materialny, a więc może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego poprzez działanie, umyślne, jak i nieumyślne, którego skutkiem jest realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. (W. Janowski, komentarz do art. 86 Kodeksu Wykroczeń, Lex 2010). Zgodnie z art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Ponadto zgodnie z treścią art. 25ust.1cytowanje ustawy kierujący pojazdem zbliżając się do skrzyżowania jest obowiązany zachować szczególna ostrożność i ustąpić pierwszeństwa nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającego w prawo. Zdaniem Sądu obwiniony uchybił tym wymogom. Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na względzie wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu obwinionego i jego uprzednią karalność za wykroczenia drogowe. Nie dopatrył się szczególnych okoliczności łagodzących. W tych warunkach skazał go na karę grzywny w kwocie 300złotych, jak w części dyspozycyjnej wyroku. Orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego. Natomiast w świetle drugiego zarzutu zarzucanego obwinionemu zarzutu wynikającego z treści art. 90kw w zw. z art. 49ust.1 pkt.9 Prawa o ruchu drogowym, zdaniem Sądu są wątpliwości czy w zaistniałej sytuacji drogowej, po kolizji zjazd i zaparkowanie pojazdu w miejsce najbliższe miejsca zdarzenia, uwidocznione na płycie CD, czy nie należy traktować, jako zaparkowanie pojazdu niejako wymuszone sytuacją drogową i nie może stanowić o tamowaniu ruchu innym pojazdom. Nie ulega wątpliwości, że jak wynika z przepisu art. 90kw niewątpliwie miejsce zaparkowania pojazdu obwinionego było niewłaściwe ale również uwarunkowane tą konkretną sytuacją drogową. Mając również na względzie, że przepis art., 49ust.1 pkt.9 Prawa o

ruchu drogowym zabrania zatrzymania pojazdu na przystanku z zatoką autobusową na całej jej długości. Przy czym Sąd potraktował okoliczności tego zatrzymania na korzyść obwinionego , jako wymuszone sytuacją drogową , a nie umyślne naruszenie zasad wynikających z art. 90kw i w realiach przedmiotowej sprawy dopatrył się podstaw do uniewinnienia obwinionego z powyższego zarzutu. O kosztach orzeczono , jak w pkt.III i IV wyroku.